

DIN NÄSTA

En tidning från Räddningsmissionen

Nummer 1, 2020

Tema:
Fem år efter
flyktingvägen

*– I församlingen kan vi se
alla människor som kommer
till oss som en gåva.*

Anette berättar om mötet mellan sin församling och
ensamkommande flyktingar

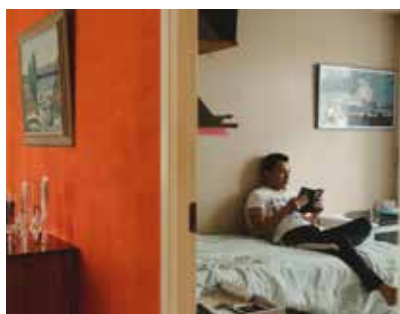
● SID 8

*– Att bygga hållbara
relationer är det bästa vi
kan göra.*

Fadderverksamheten nu och då

● SID 10

Aktuellt

Hyr ut via Hjärterum!

Har du ett rum, en källare eller kanske ett fritidshus som du inte använder? Hyr ut till oss! Hjärterum är ett projekt för att motverka den stigande hemlösheten. Via Hjärterum kan du hyra ut i andrahand på ett tryggt och smidigt sätt, då Räddningsmissionen står som garant på kontraktet. Läs mer på www.hjarterum.com

Bli fadder!

Vi rekryterar, utrustar och matchar etablerade svenskar i alla åldrar med ungdomar som är nya i Sverige. Vill du veta mer? Gå in på: raddningsmissionen.se/fadder eller maila till: fadder@raddningsmissionen.se

MatRätt har öppnat!

Genom att handla i butiken bidrar du till minskat matsvinn och som medlem får du handla mat till mycket låga priser. Dessutom gör MatRätt det möjligt för personer att arbetsträna. MatRätt finns på Flatås Torg och öppettiderna är måndag till fredag 12-17.30.

raddningsmissionen.se/matratt

Räddningsmissionen
Nordhemsgatan 12
413 27 Göteborg
Telefon: 031-712 12 00
E-post: info@raddningsmissionen.se
www.raddningsmissionen.se

Ansvarig utgivare
Emil Mattsson

Redaktör
Joachim Lundell, 031-712 12 55

Medarbetare i detta nummer
Joachim Lundell, David Ahnstedt,
Emil Mattsson, Eva Erlandsson,
Erika Persson & Erika Nordbring.

Bild omslag & ledare
David Ahnstedt

Prenumeration
Det kostar inget att få
DIN NÄSTA i brevlådan. Hjälp oss
gärna att sprida tidningen.

**Vill du ge en gåva till
Räddningsmissionen?**

Postgiro: 90 04 44-1
Bankgiro: 900-4441
Swish: 900 44 41

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL

Emil Mattsson

Emil Mattsson
Direktor Räddningsmissionen

Fem år efter flyktingvågen

Jag kommer aldrig att glömma den där sommardagen 2015. I över ett år hade samhället börjat förbereda sig för en tillströmning av flyktingar. Miljontals människor lämnade allt de hade för att söka sig en säkrare tillvaro i Europa. Och den där sommardagen skulle jag precis ta ett dopp i havet i södra skärgården när en av cheferna ifrån Social resursförvaltning ringde. Kommunen var på väg in i stabsläge. Skulle vi på Räddningsmissionen kunna göra allt som står i vår makt för att få fram boendeplatser till ensamkommande unga som var på väg till Göteborg?

Vi tog utmaningen på allvar. På mindre än ett år startade vi totalt åtta boenden för ensamkommande unga. Jag är stolt över all personal vi anställde som gav ungdomarna det allra bästa mottagandet. Stolt också över att vi gjorde så mycket mer än att erbjuda tak över huvudet. Sedan 2015 har fler än 350 ensamkommande ungdomar fått en fadder eller fadderfamilj genom oss.

Sedan gick förändringen väldigt snabbt. Bommarna fälldes ner, gränserna stängdes. De resurser som staten satsat på ensamkommande ungdomar fanns plötsligt inte längre. Från att tidigare ha varit omhuldade i boenden med hög personalitet skulle de ungdomar som fyllt 18 år nu klara hela sin situation nästan utan något stöd från det offentliga. I Göteborg skapade frivilligorganisationen Agape tillfälliga boendelösningar och aktiviteter åt de ungdomar som riskerade hamna helt på gatan.

Politikens valhänthet i relation till alla ensamkommande unga blev under dessa år minst sagt olycklig. Det allra tydligaste uttryck för denna tafatthet kanske var gymnasielagen som röstades igenom 2018. Fortfarande idag, fem år efter att de kom lever tusentals ungdomar i Sverige i ett slags limbo utan

vare sig uppehållstillstånd eller något rimligt hemland att återvända till.

Åsiktsmässigt har mycket också hänt de senaste åren. För fem år sedan fanns en stark opinion i Sverige att ta emot flyktingar. Idag har den strama migrationspolitiken ett starkt stöd i riksdagen. Varför? Sannolikt svarar de flesta: därför att vi nu måste klara integrationen. Bostäderna, skolan, kriminaliteten, socialtjänsten - samhällssystemen måste få tid till återhämtning. Klarar vi inte det jobbet riskerar vi att skapa en permanent isolerad underklass.

För fem år sedan var jag kanske naiv. Jag ville så gärna tro att Sverige kunde vara en tillflyktsort för alla människor drabbade av krig och förföljelse. Jag inser idag att det inte räcker att tycka det. Någon - i slutändan människor av kött och blod - måste göra sig omakert att på riktigt ta emot och välkomna. Kommuner, föreningar, församlingar eller familjer måste vilja offra en del av sin bekvämlighet. Och många har gjort det de senaste åren. Öppnat sina hem, kylskåp, plånböcker och hjärtan för människor de tidigare inte kände. En sådan gästfrihet och generositet tror jag är från Gud själv. Den kan man vädja om men inte tvinga fram.

Det här numret av Din Nästa ägnar vi nästan helt åt konsekvenserna av flyktingvågen. Läs om hur församlingar öppnade upp och såg ett nytt engagemang födas. Här finns också berättelsen om vår fadderverksamhet och vad den har fått betyda för ungdomar, familjer och våra medarbetare.

Och i Syrien fortsätter kriget. De senaste tre månaderna har 800 000 människor flytt striderna runt Edlib. Men våra gränser är fortsatt stängda. Herre hjälp dem och hjälp oss.

FEM ÅR EFTER FLYKTINGVÅGEN / TEXT: EVA ERLANDSSON / FOTO: DAVID AHNSTEDT

Rätt till tro

En torsdag i januari genomfördes en manifestation för rätten till tro med särskilt fokus på konvertiter i asylprocess. Räddningsmissionen var med som en av många arrangörer. Manifestationen avslutades i Domkyrkan där runt 200 personer samlades för en förbönsgudstjänst.

Så här skrev Urban Ringbäck, föreståndare i Smyrnaförsamlingen, på Facebook efteråt:

”Ikväll tändes hundratals ljus i Göteborgs domkyrka i bön för våra konvertiter. Ett rum fullt av sorg och förtvivlan men också hopp. Och massor av kärlek.”

Räddningsmissionens direktor Emil Mattsson var en av dem som deltog under kvällen. Här förklarar han varför.

”För mig och för Räddningsmissionen handlade manifestationen i första hand om

att vi vill be för och dela sorgen med alla de konvertiter som riskerar sina liv på grund av sin nyfunna tro. Deras helt omöjliga situation blir ett konkret exempel på hur orättfärdig

” *Ett rum fullt av sorg och förtvivlan men också hopp*

vår värld kan vara. I Domkyrkan fick vi tillsammans uttrycka vår vrede mot de regimer som inte respekterar människors rätt att tro på vad de

vill. Manifestationen var också viktig för kyrkan i Göteborg. När vi kommer tillsammans i bön från olika kyrkotraditioner så gör det någonting också med oss. Kyrkan har många grenar, men trädet är detsamma.”

Berättelserna om flyktingar som blivit kristna och del av församlingsgemenskapen här i Sverige är många. Från en kvinna kom följande exempel.

”Jag vill be för en kille som kom till Sverige 2015. Han blev inneboende hos en kristen familj, följde med till kyrkan, kom till tro, blev kristen och lät döpa sig. Han klarade gymnasiet, skaffade sig jobb och blev engagerad

i vår lokala församlings arbete bland Unga Vuxna. Han var också med i alphagrupper för persisktalande.

I december 2019 utvisade Migrationsverket honom efter att det gjorts en bedömning att han inte är en genuin kristen. De motiverade det hela med att han i församlingen hittat en social gemenskap, men inte en kristen övertygelse. Idag befinner han sig i Afghanistan. Där lever han gömd och under hot.

Vi saknar honom och är oroliga för honom. Det känns så orimligt och orättvist att han inte får vara kvar i Sverige. Han var så rädd när han åkte. Och han är inte så gammal. Det känns inte som hans mänskliga rättigheter tas hänsyn till alls”

Vad är en konvertit?

Enligt artikel 18 i FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna har varje människa rätt till tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet.

?

Att konvertera innebär att byta religion. En person som gjort detta kallas för konvertit. För människor som lämnat islam och istället blivit kristna kan det vara förenat med stor fara att befinna sig i vissa länder.

Räddningsmissionen är en ideell förening som bedriver socialt arbete på kristen grund och strävar efter att skapa långsiktig förändring för alla de människor vi möter, oavsett religiös tillhörighet.

”Människor som delar sina liv här gör att kyrkan lever.”

”Det finns ibland en föreställning från kyrkans sida om att det är vi som hjälper flyktingar och andra utsatta människor. Det perspektivet har förändrats för mig. Jag kan inte se det så idag.”

Orden kommer från Henrik Törnqvist, präst i fjärde generationen och en av deltagarna i manifestationen för Rätt till tro.

Henrik är uppväxt i Uddevalla. När han var 10 år följde han med sin pappa till Göteborg för att lämna kläder på Stadsmissionen. Det väckte något i hans hjärta som han sedan dess har burit med sig. Idag är han församlingssherde i Svenska kyrkan, Bergsjön. En stadsdel där det för närvarande bor människor med 142 olika nationaliteter och där kyrkan varje vecka myllrar av verksamhet för olika åldrar och behov.

”Idag tänker jag att det är alla människor som kommer till vår kyrka som hjälper oss att på ett djupare plan förstå vad det är att vara kyrka. Om jag tänker ännu djupare skulle jag vilja säga att det är alla dessa människor som räddar kyrkan. Kyrkan hade inte funnits här annars. Det är ju människor som kommer med sina liv, och som delar sina liv, som gör att kyrkan kan leva och finnas.”

Kyrkan skapar tillit till människor

Henrik upplever att kyrkan skapar tillit hos många på ett sätt som det offentliga samhället inte alltid har möjlighet att göra. Det gäller inte minst människor från andra delar av världen. I vår tids samhällsutmaningar menar han att

många aktörer måste hjälpas åt.

Henrik är vice ordförande i Göteborgs kyrkliga Stadsmission där han även arbetat under ett antal år. I olika frågor samarbetar han också med Räddningsmissionen.

”Här i kyrkan har vi tillsammans med Räddningsmissionen musikverksamheten Karibu för barn och en kvinnogrupp som träffas varje vecka. Tillsammans med Stadsmissionen arbetar vi med långsiktig arbetsintegration. Dessutom har vi olika samarbeten omkring mat med både Räddningsmissionen och Stadsmissionen.”

Utbildar Migrationsverkets handläggare

När det gäller frågan om konvertiter och Rätt till tro samarbetar Henrik sedan några månader med Smyrnaförsamlingens pastor Mark Beckenham och Urban Ringbäck.

Mark hade reagerat på raden av negativa beslut från migrationsverket i konvertitärenden och skrev ett brev till dem där han bad om ett möte för att prata. Migrationsverket bjöd då in till samtal där de för att få en större samsynsbredd även ville ha med mig. ▶

Tillsammans arbetade de fram en utbildning där Mark, Urban och Henrik under en halvdag har fått möta handläggare på Migrationsverket.

”Jag är så glad för denna möjlighet. Hittills har vi haft 5 halvdagar och sammanlagt mött över 100 handläggare. Att för oss tre få sitta ner och förbereda oss genom att prata igenom de här frågorna har varit mycket värdefullt. Vi kommer från olika traditioner och berättelsen om vägen till tro kan därför se olika ut. För pingstvännerna är den oftare plötslig och tydlig, som att någon likt Paulus gör en upplevelse eller får en dröm som kan dateras till ett visst ögonblick. I mina sammanhang är det vanligare att tron växer fram, likt den hos kvinnan vid Sykars brunn. Ett möte sker som berör de djupa skikten i livet. Det böljar fram och tillbaka. Och sedan händer saker, och i efterhand kan man konstatera att något stort har hänt. Men man kan kanske inte peka ut exakt när det hände.”

”Det här är olika berättelser om att komma till tro och de är lika sanna. Vi kan också konstatera att även vi inom Svenska kyrkan möter ”Paulus-omvändelser” även om det är mindre vanligt här, liksom de i Smyrna möter mer långsamma omvändelser.”

Vad dessa utbildningsdagar på sikt kommer att betyda är naturligtvis svårt att säga. Henrik upplever dem dock som en viktig öppning från Migrationsverkets sida och att handläggarna är genuint intresserade och måna om att försöka förstå.

”Inför handläggarna på utbildningsdagen har det blivit tydligt att vi har olika syn i en del frågor, t ex dopfrågan. Jag tänker att det snarare ökar vår trovärdighet. Att vi inte försöker måla upp total enighet. Vi är olika kyrkor. Men vi jobbar ihop.”

”Ikväll tändes hundratals ljus i Göteborgs domkyrka. Ett rum fullt av sorg och förtvivlan, men också hopp. Och massor av kärlek.” Urban Ringbäck, föreståndare i Smyrnakyrkan.

FEM ÅR EFTER FLYKTINGVÅGEN / TEXT: EVA ERLANDSSON / FOTO: ERIKA PERSSON

– Jag vill tro att det är Guds kärlek som driver mig.

Anette Johansson har jobbat som diakon i Saronkyrkan i över 20 år. För fem år sedan knackade världens nöd bokstavligen på församlingens dörr. Det har påverkat både henne personligen och församlingens engagemang för socialt utsatta.

– Förra veckan ringde en läkare från Östra Barnsjukhuset. En familj, som kommit som kvotflyktingar, behövde en bakåtvänd bilbarnstol. Hade kyrkan någon att skänka? Vi la ut det på Saron's gemenskapssida. 2 timmar senare hade vi fått en jättefin till skänks. Är det inte så som församling är som vackrast?

Berättelsen kommer från Anette Johansson. I över 20 år har hon varit Saronförsamlingens diakon.

– Tänk alla som fick glädje och välsignelse av detta. Familjen som hade en stol ståendes och fick vara med och bidra, kollegerna som hade engagerat sig i frågan och bestämt sig

för att ringa oss och så familjen med barnet såklart. Jag tror att ju mer vi ger, ju större blir gåvan i att ge. Jesu kärlek blir inte mindre för att jag ger, den blir större.

Sedan några år är Anette pensionär men hon fortsätter att lägga mycket tid i församlingen, inte minst för flyktingar och socialt utsatta.

Hur startade engagemanget i församlingen?

– När jag anställdes för många år sedan bestod min arbetsbeskrivning av några namn nedskrivna med blyerts på ett papper. Det var dem jag skulle besöka. Men med tiden hände

det något. Människor började knacka på dörren till kyrkan för att söka hjälp. Från början fattiga svenskar, med tiden allt fler från andra länder.

Församlingen började också med lägerveckor på sommaren för mammor och barn. Det blev en viktig sak som fortfarande håller på.

– Barnen kan ha sina aktiviteter, mammorna egna samlingar där fina samtal uppstår och många ledare från församlingen är involverade. Det är medlemmar som ger av en semestervecka och som upplever att de får så mycket tillbaka.

Tidigt började församlingen också

att ta ansvar för en kväll i veckan på Sagåsen. Det är en av Migrationsverkets ankomstenheter. Tanken var att försöka vara ett stöd, vara medmänniska och att leka med barnen.

– Jag fick med mig några elever från vår Bibelskola. Det är nog 20 år sedan och vi håller fortfarande på.

Anette berättar om den första personen hon följde i asylprocessen. Det var en kvinna från Iran som blev troende och medlem i församlingen. När hon fick permanent uppehållstillstånd hade de en fest.

– Idag arbetar hon och snart reser hon för första gången utomlands med sitt svenska pass. Det är stort!

Vad har hänt med dig som människa och kristen genom att du engagerar dig i flyktingärenden?

– Med mig har det hänt väldigt mycket. Senast när jag var på Migrationsverket med en person var jag så ledsen, och jag tänkte ”Varför, varför gör jag detta?”. Det hade varit enklare att bara sätta upp skyggglappar och tänka att det finns inte eftersom jag inte ser det. Det hade varit enklare, men det är inget alternativ. Att dela smärtan och sorgen, men också få vara med den gången då det blir glädje. Det är ju så fantastiskt. I församlingen kan vi se alla dessa människor som kommer som en gåva till oss.

Anette försöker delge flera i församlingen vad som är på gång. Det kan ske genom att hon skickar ett sms när hon ska iväg på något viktigt och frågar om de kan be för henne. Hon har förstått att många tycker om det, att de vill vara med på sitt sätt. Saron har även ett matförråd som de får genom ”Handla för andra” och ibland väljer församlingsmedlemmar att i stället för att ge varandra presenter bidra till detta.

– Jag vill tro att det är Guds kärlek som driver mig, ingenting annat. Jag har inget val. Om jag inte gjorde detta skulle jag, som Astrid Lindgren beskriver i berättelsen om Bröderna Lejonhjärta, inte vara en människa utan en liten lort.

Anette berättar hur hennes egen tro har förändrats sedan hon var ung. Hon tycker att det blir konstigt när en ung människa får avslag på asylansökan med motiveringen att tron inte är genuin.

– Jag kämpar ju själv med tro hela livet, och tänker att jag är på väg. Jag är inte färdig. Jag kan inte svara på alla frågor. Vi säger att vi kristna är ett folk på väg. Vi brottas med tron. Det gör ju de här personerna självklart också. Men att man därigenom inte skulle vara genuint kristen. Jag tycker att det är väldigt svårt.

Är det inte många som låtsas att de är kristna för att de i panik behöver få uppehållstillstånd?

Den frågan har jag fått ibland och de kan finnas såklart. Men jag har hittills inte mött dem.

4 sätt att stödja oss

1

Engångsgåva

Swish: 900 44 41
Postgiro: 90 04 44-1
Bankgiro: 900-4441

2

Månadsgivande

Ett månadsgivande betyder att mesta möjliga del av din gåva går direkt till vårt sociala arbete. Läs mer på www.raddningsmissionen.se/manadsgivare.

3

Testamente

Genom att skriva in Räddningsmissionen i ditt testamente kan du vara med och göra skillnad i människors liv även efter din bortgång. Att upprätta ett testamente är enkelt och du kan själv bestämma hur dina tillgångar ska fördelas.

4

Skatteavdrag för gåvor

Nu kan du få skattereduktion på gåvor till Räddningsmissionen. Avdraget omfattar 25% av gåvor på minst 200 kr som är skänkta vid ett och samma tillfälle och minst 2 000 kr totalt under ett år. Skatteavdraget kommer sedan på din slutskattsedel. Läs mer på vår hemsida.

?

Kontakta oss

Kontakta oss om du har frågor:
info@raddningsmissionen.se
031-7121200

FEM ÅR EFTER FLYKTINGVÄGEN / TEXT: JOACHIM LUNDELL / FOTO: ERIKA PERSSON

Fadder – en verksamhet som satt djupa spår

I skuggan av den stora flyktingströmmen för 4-5 år sedan startade ett projekt som skulle bli en av Räddningsmissionens mest lyckade satsningar. Vår fadderverksamhet. Vi samlade tre medarbetare i soffan på kontoret på Nordhemsgatan och samtalade om hur projektet startade, vad det har fått betyda och hur det ser ut idag.

Smyrnakyrkan november 2015. Räddningsmissionen hade kallat till ett informationsmöte om ett nytt projekt. Intresset och engagemanget i samhället kring de ensamkommande flyktingarna var stort men frågan var om det skulle komma någon den här kvällen. Fanns det ett intresse för ett fadderskap? Mötet var tänkt att hållas i foajén men man fick snabbt flytta in i stora salen. Alla förväntningar överträffades. Drygt 700 personer dök upp och ville veta mer om hur man blev fadder. Ansvariga på Räddningsmissionen var Jenny Axebrink, verksamhetsledare Barn & familj och Milad Gorgees, som då var projektledare på fadderensheten.

– Det var en magisk kväll, minns Jenny. Konceptet fadder var ju inte riktigt färdigutvecklat och vi visste inte riktigt hur det skulle gå. Det blev en ”once in a lifetime-kväll” som jag aldrig kommer att glömma.

Karin Kylberg är anställd projektledare för fadderverksamheten på deltid, men jobbade på ett boende när allting startade.

– Jag kom ihåg våra husmöten på boendet när ni kom och berättade om fadderverksamheten. Jag tänkte att ”detta måste ju vara det roligaste man kan göra”. Ungdomarna var både lite oroliga och förväntansfulla. Alla ville ju ha nya svenska vänner.

Från speed-dating till personliga relationer

I samarbete med några huvudmannaförsamlingar ordnade man gruppträffar där intresserade ungdomar fick träffa intresserade faddrar.

– Det var som en slags speed-dating och ganska spänt i början. Det kom typ 60-70 personer varje gång. Jag minns att vi ofta lekte ”fruktsallad”, det funkade alltid, skrattar Milad.

– Jag är glad att vi bara körde på, menar han. Och tog vara på det stora engagemang vi såg. Typiskt Räddningsmissionen, säger han och de andra håller med och skrattar.

– Det är så kul att se hur ungdomarna knyter an till familjerna och blir en naturlig del i deras liv, säger Karin. Vi har sett ungdomar som har fått hjälp med extrajobb, med övningskörning och med bostad och annat via sina faddrar.

Faddrar blev ambassadörer

Men ganska snart blev förutsättningarna för fadderverksamheten helt annorlunda. Gränserna stängdes, ungdomarna blev utskrivna från boendena till följd av åldersuppskrivningar. Det innebar också att det sociala nätet med gode män och annan personal upphörde.

– Här tog många faddrar ett större ansvar än vad vi hade tänkt, säger Jenny. Vi tänkte ju etablering, men det blev snarare en slags krishantering istället. Många familjer blev engagerade i deras ungdomars asylärenden. De kämpade verkligen och slets mellan hopp och förtvivlan när de följde asylprocesser och överklaganden.

Men det kom också något gott ur den krisen menar Jenny.

– Ja, mitt i allt så hade vi plötsligt hundratals ambassadörer för målgruppen ute i samhället. Jag tror att det är den bästa opinionsbildning vi någonsin gjort, säger Jenny.

Fram till idag har drygt 350 fadder-relationer skapats via Räddningsmissionen.

– Från början var det matchning med många människor på en gång. Idag träffar vi en och en, säger Karin. Och boendena som var vår naturliga rekryteringsplats finns ju inte kvar. Men hos myndigheter och andra organisationer känner man väl till vår fadderverksamhet.

Karin berättar också att hon ibland får telefonsamtal från ungdomarna själva.

– Ja, det kan ringa någon och säga att ”min kompis har en fadder, det vill jag också ha”. Och ibland kanske faddrarna har flyttat, så vill man ha nya. Eller så står de bara här i korridoren, säger Karin och skrattar. Det har faktiskt hänt.

Långvariga effekter

Många av faddrarna har kontakt med sina ungdomar även sedan de flyttat ut.

– En del har kontakt med ungdomar som är tillbaka i Afghanistan eller i andra länder. Några ungdomar har också flyttat in hos sina faddrar. Många familjer säger att ”vi är inte faddrar längre - vi är något mer”. Det är fint, säger Jenny.

Det finns inget vackrare än att få människor att mötas. Utifrån deras egna personligheter.

Karin:– Ja, tänk vad det har fått betyda för svenska familjer. Ett tiotal ungdomar har också fått hjälp med boende via vårt Hjärterums-projekt och våra studentlägenheter på Vasagatan. För inte så länge sedan hjälpte vi en tjej med två små barn till en egen lägenhet.

Verksamhet som lämnat personliga spår

Till sist pratar vi om vilka personliga

– I början lekte vi ofta fruktsallad på de stora gruppträffarna, det fungerade alltid, berättar Milad.

spår som fadderverksamheten har lämnat.

– Jag har kontinuerlig kontakt med många ungdomar, konstaterar Karin. I vissa fall blir man lite som en mamma.

– Detta är något av det bästa som jag gjort på Räddningsmissionen, konstaterar Jenny utan att tveka. Även om vi skulle lägga ner vår verksamhet så finns relationerna kvar.

Milad håller med.

– Just att få vara med och bygga relationer. Det vi startade den där härliga kvällen i Smyrna blev mycket bättre än vad jag hade tänkt. Något som jag kommer att ha med mig resten av livet.

TACK företagsvänner!

Att arbeta med social hållbarhet blir viktigare och viktigare för alla företag. Ett företagsengagemang är också ett bra sätt att samla anställda kring en gemensam fråga. Som företagsvän kan man skänka pengar eller varor, eller bidra med sin kompetens eller tid.

Huvudpartners

Alexandersson Fastigheter • Axfood • Axfoundation • Elof Hansson • Fiskebäckslöppet • Göteborgs-Posten • Liseberg • Menigo • PEAB • Svenska Mässan & Gothia Towers • Wallenstam

Företagsvänner guld

Appva AB
BIC
Glimstedt
Husvärden
Inter Terminals
Klädesholmen Seafood
Metabolt Center
Sandryds
Sko-Boo
Taxi Göteborg
Wallstreet Media

Företagsvänner silver

Arcam AB
Beiersdorf
Bergman&Höök
Ektank
Frejs Revisorer
Greencarrier
ICA Supermarket Åkered
Järven Healthcare
Jysk
Kjellberg & Möller
Lindome Second Hand

Markera Mark
Platzer
Rotary Lerum
S:t Lukas
VBK
Västsvensk Fuktteknik
Understandit
Åkeredshallen Livs AB

Företagsvänner brons

BKK Betongkonsulten
Clarion Hotel Post
Coldforce
Collector AB
Erséus Arkitekter
FAB Agency
Furetank Charter AB
GAIS
Global Business Gate Project
Göteborgs Hamn
Hagmans kyl
Hansen

Hede Fashion Outlet
Juridiska Byrån
Järntiklar
Klädkällaren
Kylpanel
Landvetter Elkraft
LPE Sverige AB
Lucky Punk
Lundin Revisionsbyrå
Luxlight
Majornas grafiska
MCR AB
MJ Bok & Media

Proprius förvaltning
Rotary Frölunda
Rotary Gamlestaden
Rotary Örgryte
SKF
Skyltkoncept
Slottsskogens vandrarhem
Svenska Orient Linien
TMP
Topline
Trigger Company
Tärntank
Yogayama

Företagsvänner

Bosseblom
Brännö fotvård
Buslandet
Dagab
Din Bil
Essity
Excelspecialisten
Excellent
Flügger färg
Gunnar Karlsen Sverige AB
Liba bröd
Jicon Works
Manpower
Marsh Sweden

Newbody
Odd Fellow Rebeckaläger 2
Olj Ola
Perse kommunikation
Randstad
Rotary Frölunda
SBAB
Sirius Shipping
SJ
Slottsskogens vandrarhem
Technogarden
Teleperformance
Tulip Food Company
Unitrafo
Valhallabadet

Bli företagsvän!

Är du intresserad av ett samarbete och vill ha mer info om vad det innebär att bli företagsvän till Räddningsmissionen?

Kontakta Johanna Salenfalk
johanna.salenfalk@
raddningsmissionen.se
0721-454228

KRÖNIKA

Eva Erlandsson
Diakon och verksamhetsledare
för Gatukyrkan

Var inte rädd

Det är kväll och Gunborg, 87 år, är på väg hem med bussen. Allt fler går av och när de närmar sig hennes hållplats är det bara hon och en lite berusad och illa klädd man som är kvar.

Det är höst och har redan blivit mörkt. Den sista kilometern ska hon gå till fots och gatlamporna sitter inte särskilt tätt. Det här känns inte så bra. Gunborg och mannen går båda av. Vad ska hon göra?

- God dag jag heter Gunborg, säger hon och sträcker fram en hand. Jag vet inte om vi känner varandra?

- Mats, svarar han. Jag ber om ursäkt att jag inte är helt nykter. Jag hyr en stuga här uppe.

- Ingen fara, säger Gunborg. Jag tänkte fråga om vi kan slå följe. Jag tycker att det är lite otäckt att gå själv så här när det är mörkt.

Och så går de sida vid sida och småpratar resten av vägen.

Det sägs att det står Var inte rädd! mer än 400 gånger i Bibeln. Jag har funderat en del på det. Det finns verkligen så mycket att oro sig för. Livet är fullt av risker och saker att vara rädd för. Ändå uppmanar oss Bibeln gång på gång att inte vara rädda.

Var inte rädd, sa ängeln till Josef när han fått höra att hans trolovade Maria var havande.

Var inte rädda, sa Jesus när han sände ut de tolv lärjungarna som just hade bestämt sig för att följa honom.

Var inte rädda, sa ängeln till kvinnorna som kom till Jesu grav på påskdagens morgon.

Alla dessa hade stora utmaningar framför sig. Bibeln förnekar inte det. Men jag tror att den vill säga oss något annat. Att rädsla inte var lösningen. Att rädsla aldrig är lösningen. För rädslan gör något med oss. Den föder misstänksamhet och gör att vi inte hjälps åt eller vågar lita på varandra.

Det handlar inte om att vi ska vara godtrogna eller naiva. Det handlar om att se människan i den andre och bygga relation, skapa tillit.

Runt 2015, när det kom många nya flyktingar till Sverige, var Gunborg en av dem som började undervisa i svenska på volontärbasis. För första gången i sitt liv åkte hon till flyktingföreläsningar och lärde känna människor från framför allt Syrien. Hon bjöd hem dem och besökte många i deras små lägenheter. Det kunde förutom språkstudier handla om födelsedagsuppvaktningar, försök att ta körkort eller problem med sjuka barn.

- Att i min ålder på nytt bli tagen i anspråk, det var väldigt roligt, säger Gunborg. Man ska inte vara rädd för det okända. Jag lärde mig så mycket av flyktingarna. Några av dem har jag fortfarande kontakt med.

Jag frågar Gunborg hur hon vågade öppna sitt hem. Och om hon inte var rädd den där kvällen när hon gick av bussen.

- Jag brukar försöka lita på människor, svarar hon. Det är min grundhållning. Jag är uppväxt i ett litet samhälle. Där var vi olika men man kände varandra. Vi var ett vi. När jag gav mig ut i världen fortsatte jag att tänka så. Det har gått bra.

För mig betyder att ta nattvard ”Förlåt för allt skit som jag har gjort”

Varje tisdag firar vi soppmässa i Matteuskyrkan, Majorna. Vi är en brokig skara människor från olika delar av världen och från olika samhällsskikt. En av de regelbundna besökarna är Antonio. Här är hans berättelse.

GATUKYRKAN / TEXT: EVA ERLANDSSON / FOTO: ERIKA PERSSON

Soppmässan är öppen för alla som vill komma. Vi äter ett mål mat, delar lugn och gemenskap samt firar en nattvardsgudstjänst tillsammans.

- Det bästa jag får på Soppmässan är förlåtelse. Det är det enda jag är ute efter.

Antonio är född och uppväxt i en katolsk familj. I gymnasiet gick han i en katolsk, karismatisk skola. Där beundrade rektorn pingstkyrkan mycket för deras stora engagemang i helige Ande och bildade ungdomsgrupper.

- Jag var med och blev riktigt kristen. Ett tag var jag med som frivillig genom att besöka fängelser och berätta om Jesus.

” Jag förstår väldigt bra den rövaren som blev korsfäst bredvid Jesus Kristus och sa ”Tänk på mig när du kommer till ditt rike”.

Antonio planerade att studera till advokat men blev tagen till fånga av staten på grund av att han uteblivit från militärtjänst. Efter en tid fick han politisk asyl i Sverige.

- Livet här blev inte så bra, jag hamnade snett på många sätt och

har gjort många saker jag ångrar. Men tack och lov, när jag har suttit i fängelse i Sverige har det alltid funnits en kristen grupp. Det har varit mycket viktigt för mig. Jag har aldrig förlorat min tro. Jag är kristen och vill alltid vara det.

Antonio går på Soppmässan i Matteuskyrkan ofta, ja nästan hela tiden. I samband med att någon har dött kan han gå till Katolska kyrkan, annars är det bara Soppmässan.

- Det är en bra stund man får där, en lugn stund. Gemenskap, bra folk och det är väldigt fint ledarskap.

Vilka är det som kommer till Soppmässan?

-Det finns fattiga människor som har behov av mat och en lugn stund och umgänge. Det finns de som har det lite bättre ekonomiskt som också vill ha umgänge och ha det fint och lugnt. Och det finns rika folk som har pengar i fickan men som vill ha gemenskap och lite andligt. Alla tycker om den. Vi känner oss välkomna. Det är det som är viktigt.

Hur ser en kväll ut?

-Vi kommer dit och sjunger och tackar Gud för maten. Så äter vi soppa och sedan firar vi mässa. Alla får vara med på nattvarden, när vi

ska önska varandra fred blir det en bra grej.

Det är ofta olika musiker som spelar på Soppmässan. Det kan vara jazz, tango, körsång eller olika solister. Antonio tycker att det är fint, men mest uppskattar han att sjunga ”Kyrie och sådant tillsammans.” Det påminner om när han var barn i katolska kyrkan. Han tycker också om många av bibelns berättelser.

-Jag förstår väldigt bra den rövaren som blev korsfäst bredvid Jesus Kristus och sa ”Tänk på mig när du kommer till ditt rike”. Det var så bra att Jesus förlät honom, det var fina ord. Det ger mycket hopp.

Vad är det allra viktigaste med Soppmässan för dig?

- För mig betyder att ta nattvard ”Förlåt för allt skit som jag har gjort”. Jag har mycket ångest, jag har gjort människor illa med alla mina brott och grejer. Jag bara ber om förlåtelse till Gud. Man kan dämpa ångesten med droger i stället, men det vill jag inte göra. Många kompisar gör det. Jag vill vara ren, tänkande och klar. Jag har gjort fel. Jag hoppas att Gud förlåter. För jag tror på honom.

FISKEBÄCKS LOPPET

TRE HAMNAR

6 JUNI

10 KM

(VUXNA / JUNIORER)

2 KM

(BARNLOPP)

MINILOPP

(FÖR DE ALLRA MINSTA)

ANMÄL DIG PÅ FISKEBACKSLOPPET.SE

ARRANGÖRER

Räddningsmissionen

Equmeniakyrkan
FISKEBÄCK

Fiskebäckens
KYRKAN